

Ter herinnering aan
Karel ten Have

Karel werd geboren in Harreveld op 19 september 1940. Op 25 mei 1968 trouwde hij met Willemien Krabben en na een moedig gedragen ziekte overleed hij op 17 december 2000. Hij was de trotse vader van Roy en Martijn, die ook nog eens hetzelfde beroep hebben gekozen als hun vader. We moesten afscheid nemen van een lieve man en een fantastische vader.

Hij was tot het laatst toe vrachtwagenchauffeur in hart en nieren en trots op zijn Volvo. Vrachtwagens, auto's, ritten door het buitenland, het was zijn lust en zijn leven. Hij zag nooit ergens tegenop, al moest hij er soms heel diep voor gaan. Na het ongeluk in België viel het werk hem steeds zwaarder. Hij keek ernaar uit dat hij in de vut kon om samen met zijn gezin te kunnen genieten van alle mooie dingen die het leven te bieden heeft. Hij heeft zich een prachtige auto gekocht, waar hij heel erg blij mee was. Hij verheugde zich erop om met Roy of Martijn mee te gaan in de vrachtwagen. Pa was dol op kinderen en kinderen op hem. Hij vond het prachtig wanneer er kinderen, of de vrienden van Roy en Martijn kwamen. Hij genoot van hun verhalen, met gezelligheid voorop. Op een feest kon hij zich helemaal uitleven. 't Pilsje smaakte hem lekker en hij had dan allerlei fantastische verhalen. Zijn humor en positieve kijk op het leven zijn onvergetelijk. Aan al die mooie jaren kwam een eind

toen hij een paar weken nadat hij in de vut was, te horen kreeg dat hij ongeneeslijk ziek was. We bewonderen hem om de moed en de kracht; hoe hij het steeds weer opbracht belangstelling te tonen voor alles wat er om hem heen gebeurde. Wanneer hij even minder pijn had, of zich even minder ziek voelde, ging hij er met ma op uit. Hij was dankbaar en trots op zijn jongens toen hij van hen een reis naar de Canarische Eilanden kreeg aangeboden. Daar heeft hij intens van genoten. Hij was altijd blij wanneer de jongens 's avonds weer thuis kwamen van het werk. De laatste week hebben we met pa verschillende tochtjes gemaakt door de Achterhoek. De laatste keer zei hij: "De Achterhoek hebben we nu wel gezien; volgende week moeten we maar eens verderop". Wat heeft hij gestreden. Hij kon geen afscheid nemen van zijn gezin, dat alles voor hem betekende en van het leven dat hij zo graag leefde. Zijn grootste wens was om thuis te mogen sterven en door zijn dierbaren verzorgd te mogen worden. Wat zijn we blij dat we zijn wens in vervulling mochten laten gaan. Hij was ontzettend dankbaar voor alles wat we voor hem deden.

Pa, bedankt dat je er was.

We willen iedereen bedanken voor alle belangstelling, in welke vorm dan ook. Het is een grote steun voor ons geweest en het heeft Karel goed gedaan dat er zoveel mensen waren die aan hem dachten tijdens zijn ziekte.

Mevr. W. ten Have-Krabben
Roy en Martijn